

MAGÉN ISTVÁN

egy performansz elé

(hommage à Láng Eszter)

persze mosolygott habár
kényszeredetten
az izgalom elfojtotta a hangját szép
karc
sú alakjával rendelkezett mintha
ott állt v
olna egyszer maga volt a zuhanás
ikarusz
ok zuhannak így a csillagokból
szép karcs
ú combján a veleszületett
igazságérzet mé
ltóságával láthattam mert végül
rám nézet
t szoknyájának ráncai karcsú
dereka körül
úsztak megpróbáltam lebontani az
anyago
t hogy lássam szép feszes mellét és
a nevé
t kiáltsam
nehogy tekintete nélkülüm
suhanjon tova
csak kíváncsi volt a s
zemem a
falakon a meggondolás-rajz
okkal ékes
grafikai lapok és mennyi

re zavart az
öntudat amikor a kalapá
csok kopogták
a bűnt Istent is bevont
ák a
megkülönböztetésbe háromszög
ek jelölték a
Dávid-csillag szokatlan a
tribucióját és
ő Eszter mintha csak va
lami
áltudományos kísérlet részese len
ne hordozta a kereszt
transzcendentális st
ruktúráját megmutatni hogy
szerepet ölt h
ordozza önmaga fogalmiságát
hogy a jele
nség nem híján való és hogy a
verbális áll
ítmányok sorát nem lehet könnyen
megvá
ltoztatni mert a tárgyi világ
bélyegét viselj
ük melybe beleszülettünk a
kategóriáikét m
elyek a szabálytalanság
beözönlését jelzik
mint valami körülmény átdöfték
Eszter kön
nyű kezét és a tárlatlátogató
közönség felsik
oltott a logika
szabálytalansága miatt és
mozdultak
hogy megközelítsék a perfor
mance helyét
és Eszter széttárta karját a
horizontnak és

szép arcán pontosan az a
képzeltbeli
világ amit művészetnek mo
ndunk és új
befogadásnak és a hungarocel
l kalapács
lesújtott a cselekményszövés s
zárai között és
felbukkant a vér mely elő
viszi a
történetet és Barabás dialektikáj
ára is sort
kerítették és az erek csatornáib
ól kilépett a
mindennapi auschwitzok vére
és eljátszották
a nem vitatható történelmet